

Något väldigt väldigt annorlunda och brytande till skillnad från vad jag brukar skriva.

Mitt Havsblod

En andra hälft, ett delat sinne.

En brinnande längtan, ett gnagande vansinne.

Två viljor, EN människa.

Ett förstånd ödelagt av sjukdomens hjärnspöken.

Hon var fågeln, han var buren i deras sammansvurna duo.

Hon dansar fram över den mjuka mossbeklädda marken och hennes nätta små fötter lämnar djupa avtryck efter sig i det fuktiga underlaget. Skogen är förföriskt vacker denna ljumma kväll i juni. Solens gulbleka strålar kastar långa skuggor över träd och stenar. De bryter igenom det lummiga taket, skapat av trädens vidsträckta kronor för att behagligt måla hennes ansikte. Den faller över den perfekta lilla näsan och de skarpt markerade kindbenen, sätter fokus på de vasst krökta läpparna och får hennes havsblå ögon att glittra hemlighetsfullt. Hon skyndar på stegen och känner hur blodet rusar lyckligt genom kroppen. Det är hennes havsblod som skriker efter vattnets svala omsvepande. Varje cell i kroppens fängelse trånar efter att åter igen få begravas i dess svallande grav.

Hon har nu lämnat skogens trygga gröna famn för en plats där vinden vildsint river genom hennes långa linblonda hår och sliter i de trasiga kläderna. En plats där sanden ligger vit mellan de sylvassa klipporna och där det fria havet med våldsamt kraft piskar in över den vidsträckta stranden. Hon hoppar mellan stenarna. Ett felsteg och hon kastas blint ner i havets mörker och krossas hänsynslöst av dess vilja. Trollbindande sång flyger fram över hennes fylliga läppar och genljuder den vindpinade omgivningen. Hennes späda kropp skriker efter det salta vattnets beröring. Nu hör hon dess röst kalla på henne nerifrån djupet och låter skammens klädtrasor falla och lämna hennes rena kropp blottad för skymningen. Den argsinta vinden smeker hennes bara hud och rysningarna går som spjut genom ryggraden, huden på de bleka armarna knottrar sig. Hon sluter lugnt ögonen och tar sats, samlar den styrka som hon vet behövs för att träda in i hennes alldeles egna förtrollade värld. Långsamt höjer hon armarna över den ljusa hjässan och skjuter ifrån med fötterna mot klippan.

Några sekunder befinner hon sig i den fria luften innan hon känner det iskalla vattnet rusa längs med kroppen. Benen domnar bort och nu är hon i havets enväldiga våld. Det finns ingen återvändo nu och inte heller längtar hon efter en. Hon är hänförd av havets starka magier, dess krafter. Havsblodet ilar i ådrorna, vackert sjungandes efter mer. Det släta solblekta håret dansar runt det bedårande unga ansiktet. Hon öppnar sakta sina havsblå ögon, som genast förenar sig med vattnets färger. Hennes vilja är nu havets och hon välkomnar dess styre med ett djupt andetag av det salta himmelriket. Nu och för evigt, lyckligt fångad i sin innersta fantasi.

Han skyndar fram över den kalla snåriga marken och försöker desperat hålla sig på fötter där han förtvivlat famlar i blint mörker. Skogen är kusligt hotfull denna kyliga natt i juni. Månens silvergnistrande sken kastar

spöklika skuggor över träd och stenar. Dess sken bryter igenom det lövrika taket, skapat av trädens vidsträckta kronor för att färga hans upprivna ansikte. Spökljuset åskådliggör det brinnande vansinne och den tydliga förtvivlan som spelar över hans välskulpterade ansikte, sätter även skarp fokus på de hårt sammanpressade läpparna och får hans smaragdgröna ögon att skimra egendomligt. Han ökar takten, känner hur pulsen rytmiskt pulserar genom kroppen och hör sitt vilda hjärtas slag dunka bakom tinningarna. Hans själ, hans förstånd och hans hjärta, alla skriker dem efter att få benådas. Varje cell i kroppens boning skriker efter tidens och lyckans välsignelse och förbannar havets envælde.

Han har nu lämnat skogens mörka famn för en plats där vinden vildsint river genom hans rufsiga korpsvarta hår och sliter i alla hans sinnen. En plats där sanden tvingas upp i luften av de grymma vindarna och det mörka havet hänsynslöst kastar sina mörka undersåtar, sina vågor upp över stranden i jakt på nästa offer. Han hoppar mellan stenarna, ropar skräckslaget deras namn om och om igen men får inget annat svar än havets rytande. De sylvassa klipporna gör det svårt för honom att ta sig framåt och han sjunker utmattad ihop under tunga snyftningar. Månen målar den utbredda stranden och den annars så vackra omgivningen. Sorgset drar han av sig de skyddande klädrasorna och känner hur vindarna piskar hans ärrade rygg. Han ställer sig upp, lyssnar till havets mullrande och tycker sig fortfarande höra hennes röst, hennes sorgsna ack så sorgsna röst genomljuda natten.

Han stirrar stint ner i det svarta djupet. Hon hoppade. Hans sångfågel, den vackra dödsjuka lilla duvan. Stora kristallklara tårar rullar sakta nedför hans släta kinder och förenar sig med det iskalla havets mantel. Han sluter långsamt ögonen och tar sats, samlar den styrka han vet behövs för att träda in i sin alldeles egna dunkla värld.

Några sekunder befinner han sig i den fria luften innan han känner det iskalla vattnet rusa längst med kroppen. Benen domnar bort och nu är han i havets enväldiga våld. Det finns ingen återvändo nu och inte heller längtar han efter en. Hans havsblod ilar i ådrorna vackert sjungande efter räddning. Förblindad av sorg sjunker han längre och längre ner i havets djup. Han öppnar sakta sina smaragdgröna ögon, som skär sig mot vattnets färger. Hans vilja blir aldrig havets och han välkomnar aldrig dess styre.

Nu och för evigt, olyckligt fångad i sin demoniska mardröm.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren DreadHeads med Poeter.se id #28333 innehar upphovsrätten